

»særlige markedsforhold«? Hvordan vil man godtgøre, at der foreligger et særligt behov for, at Konkurrencestyrelsen får en større indsigt i, hvorfor den dominerende virksomhed fastsætter sine priser, som den gør? Vil den noget mere bureaukratiske model med de mange procedurer, der blev lagt op til, ikke komplicere og forlænge sagsbehandlingen?

Hvordan vil ministeren sikre, at der kan gribes hurtigt ind i disse sager, så man både får tilgodeset hensynet til andre virksomheders muligheder for at komme ind på markedet og den på det tidspunkt kun potentielt skyldige dominerende virksomheds behov for ikke at blive udstillet undervejs i processen? Hvordan skal man forholde sig til en virksomhed, der ikke vil samarbejde? Hvilke instrumenter har man så? Dette er nogle af de spørgsmål, vi gerne vil have afklaret under udvalgsbehandlingen.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes i sandhed, det er et grotesk forløb, vi har med at gøre her. Jeg synes, det er en grotesk debat, vi har om, hvorvidt der er tale om omvendt bevisbyrde eller ej. Der foreligger jo ingen dom. Der foreligger ingen dom derved, at en virksomhed bliver pålagt at indsende nogle informationer.

Når virksomheden indsender de her informationer, så er det jo, at konkurrencemyndighederne skal tage stilling til, hvorvidt der er grund til at skride ind over for virksomheden. Så der ligger altså alene i regeringens oprindelige udspil og forslag til lov, at virksomhederne skal kunne pålægges at lægge informationerne åbent frem. Det skriver ministeren også fuldstændig klokkeklart i forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget, hvor der står, at således styrkes loven, uden at der gives køb på hverken retssikkerhed eller virksomhedernes muligheder for at ekspandere.

Ministeren var altså klokkeklar og gik netop ikke ind på det, Dansk Folkeparti ellers havde foreslået, nemlig at der skulle være omvendt bevisbyrde. Ministeren havde i det oprindelige lovforslag skabt den nødvendige balance mellem på den ene side retssikkerhed på den anden side muligheden for at skride ind over for, at de store virksomheder trynede de små.

Efterfølgende sender ministeren så det her ud i en høringsrunde, hvori man kan læse, at industrien gør store indsigelser mod, at de kan pålægges at lægge informationerne åbent frem. Herefter forandrer ministeren det igen og har nu

følgende holdning til sit eget lovforslag, og jeg citerer fra ministerens udtalelser i Politiken:

»Hvis man skulle have det, så svarer det til, at hvis du går ned i supermarkedet i eftermiddag og køber fire liter mælk. Så skal du om en uge redegøre for, om du havde stjålet dem. Det er helt normalt i Danmark, at det er myndighederne, der skal bevise, at tyveknegte er skyldige.«

Det er jo fuldstændig korrekt.

Men det var sådan set ikke noget, regeringen forbrød sig mod med regeringens oprindelige forslag. Jeg kan ikke helt forstå, hvordan hr. Bendt Bendtsen, som efter min bedste overbevisning har dygtige og udmærkede jurister til sin rådighed i sit ministerium, har kunnet fremlægge et forslag, som stred mod det her.

Jeg kan heller ikke rigtig tro, at det har været ministerens egen opfattelse, at ministeren havde fremsat et forslag omkring omvendt bevisbyrde. Ministeren kan selvfølgelig selv redegøre for, hvad ministeren mente, der lå i det første forslag, og hvad det er, der har gjort, at ministeren har skiftet holdning og nu mener, der var tale om omvendt bevisbyrde.

Kl. 11.20

Så vil jeg sige, at Dansk Folkepartis måde at agere på i denne her sag simpelt hen er såre typisk. Når der kører en stor skandalesag i medierne, går Dansk Folkeparti ud med bål og brand og kræver, at lovgivningen bliver forandret. Det er oven i købet dem, der kommer med det mest radikale løsningsforslag, nemlig at indføre direkte omvendt bevisbyrde. I det øjeblik vi så faktisk får forslaget på bordet, hvad gør Dansk Folkeparti så? Så agerer de fuldstændig anderledes i Folketingssalen og vil stemme fuldstændig anderledes end det, de først har gjort offentligheden bekendt med.

I den her sag står vi i en situation, hvor fru Colette Brix fra Dansk Folkeparti, der ellers plejer at stå heroppe og bryste sig af at ville beskytte de små og mellemstore virksomheder, står heroppe og beskytter de store virksomheders mulighed for at træde de små under fode. Hun står og argumenterer for, at ministerens ændringer af det her lovforslag er en rigtig god idé, på trods af at selv fru Colette Brix må kunne forstå – om ikke andet må der være nogle i de små virksomheder, der ville kunne forklare fru Colette Brix det – at det her betyder, at de små virksomheder godt nok har adgang til at kunne klage, men dem, de klager til, har ikke *skygge* af chance for at finde ud af, om de klager faktisk er berettigede, fordi de ikke har adgang til de in-